

Sygn. akt III Ca 1503/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Protokolant Iwona Reterska

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 21 czerwca 2013 r., sygn. akt I C 179/13

1 oddala apelację;

2 zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Gabriela Sobczyk SSO Leszek Dąbek SSO Magdalena Balion – Hajduk

Sygn. akt III Ca 1503/13

UZASADNIENIE

Powód T. S. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwoty 6.012,74 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 12 2012r. oraz kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdził, że w wypadku drogowym został uszkodzony samochód marki A. (...) stanowiący własność P. R.. Sprawca wypadku był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Poszkodowany w umowie cesji zawartej z powodem w dniu 5 11 2012r. przełał na powoda wierzytelności przysługujące mu względem pozwanej z tytułu należnego mu odszkodowania.

W niniejszej sprawie powód dochodzi zwrotu nieuregulowanych kosztów: naprawy w kwocie 4.241,54 zł oraz najmu samochodu zastępczego w kwocie 1.771,20 zł.

Pozwana (...) Spółki Akcyjnej

w Ł. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu. Zarzuciła, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 3.826,64 zł. Zakwestionowała prywatną

ekspertyzę przedstawioną przez powoda oraz zasadność dalszej dochodzonej kwoty odszkodowania. Zaprzeczyła, aby w zaistniała konieczność najmu pojazdu zastępczego, gdyż powód nie wykazał ku temu przesłanek.

W toku postępowania pismem z dnia 24 04 2013r. **powód T. S.** rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 571,33 zł. Z tytułu wynajmu samochodu zastępczego (k. 74-75).

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w wyroku z dnia 21 06 2013r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.892,87 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 5.321,54 zł od dnia 2 12 2012r., oddalił powództwo pozostawiając części oraz orzekł kosztach procesu

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację

art. 363 § 1 i 3 k.c., art. 822 § 1 k.c. Stwierdził, iż zakres uszkodzeń samochodu nie był w sprawie kwestionowany ustalając wysokość należnego powodowi z tego tytułu oparł się na opinii biegłego o z zakresu motoryzacji i techniki samochodowej K. K. (ustalił on koszty naprawy na kwotę 7.023,99 zł netto, 8.639,51 zł brutto). Orzekając o żądaniu zwrotu poniesionych przez powoda kosztów wynajmu pojazdu zastępczego uznał, że należą się one powodowi w wysokości odpowiadającej iloczynowi dni wskazanych w dołączonej do pozwu fakturze VAT oraz ustalonej przez biegłego średniej stawce najmu samochodów w wysokości 90zł brutto za dobę.

O należnych powodowi od pozwanej odsetkach za opóźnienie w zapłacie odszkodowania orzekał na podstawie art. 481 k.c., a o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżył **powód T. S.** w części oddalającej powództwo „co do kwoty 691,20zł”, wnosząc o zmianę wyroku przez uwzględnienie powództwa w tym zakresie i zasądzenie od pozwanej łącznie kwoty 6.584,07 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 12 2012r. oraz zasądzenie na jego rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu oraz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, bądź uchylenie wyroku w zaskarżonej części

i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji „przy uwzględnieniu dotychczasowych kosztów postępowania”.

Zarzucił, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo procesowe i materialne tj. regulacje:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego
a w szczególności uznanie, że koszty wypożyczenia samochodu zastępczego pomimo ich udokumentowania fakturami należy rozliczać według „sztucznie określonych średnich stawek rynkowych”,

- art. 363 § 1 k.c. poprzez uznanie, iż w sytuacji jeżeli poszkodowany dokonał wyboru sposobu naprawienia szkody (wypożyczył konkretny samochód zastępczy z wypożyczalni pojazdów) to jego roszczenie ogranicza się wyłącznie do prawa refundacji tej usługi według średnich stawek rynkowych a nie ma on prawa domagać się zwrotu kosztów faktycznie poniesionych.

Pozwana (...) Spółki Akcyjnej w Ł. wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, podnosząc że rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe.

Sąd odwoławczy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując, że mają one źródło w łączących pozwaną ze sprawcą wypadku drogowego umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów

oraz w reżimie odpowiedzialności deliktowej za szkodę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia w znacznej części dotyczą okoliczności bezspornych pomiędzy stronami, a w pozostałym zakresie mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku źródłach dowodowych, których ocena jest logiczna i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Powód zarzucając w apelacji naruszenia przy ferowaniu zaskarżonego wyroku regulacji art. 233 § 1 k.p.c. w istocie kwestionuje ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego (przyjęcia przy ustalaniu wysokości odszkodowania średnich stawek wypożyczenia samochodów zastępczych zamiast faktycznie poniesionych przez pozwanego kosztów jego wynajmu).

Zatem zarzut ten tylko werbalnie odnosi się do skonstruowanej przez Sąd pierwszej instancji podstawy faktycznej orzeczenia i jako taki nie ma on wpływu na powyższą ocenę.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest prawidłowa i Sąd odwoławczy w całości ją podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. C III 473/34, Zb. U.z 1935r. poz. 496).

Odpowiedzialność pozwanej za skutki przedmiotowego wypadku drogowego nie była negowana w toku postępowania.

Ma ona źródło w regulacji art. 415 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c.

i postanowieniach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zawartych przez pozwaną ze sprawcą wypadków drogowego oraz w regulacji art. 822 § 4 k.c., uprawniającej powoda do dochodzenia roszczeń bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń.

Na zasadach ogólnych rodziła ona po stronie pozwanej obowiązek zapłaty poszkodowanym odszkodowania za wynikłą w jego następstwie szkodę.

Jego zakres wyznacza regulacja art. 361 § 1 k.c., zgodnie z którą pozwana jest zobowiązana do zrekompensowania szkody (w rozumieniu art. 361 § 2 k.c.), będącej normalnym następstwem zdarzenia, z którego ona wynikła.

W granicach tych mieści się między innymi szkoda jaka powstała

w majątku poszkodowanego w wyniku poniesionych przez niego kosztów wynajmu samochodu zastępczego.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd pierwszej instancji ustalając jej zakres nie naruszył regulacji art. 363 § 1 k.c.

Stosownie bowiem do utrwalonego w judykaturze poglądu prawnego zakres szkody podlegającej zrekompensowaniu nie wyznaczają faktycznie poniesione przez poszkodowanego koszty jej usunięcia, lecz koszty celowe i ekonomicznie uzasadnione według cen obowiązujących na lokalnym rynku (tak między innymi w konkluzji uchwały SN z dnia 13 06 2003r. III CZP 32/03)

tj. takie jakie w okolicznościach sprawy poszkodowany zmuszony byłby z tego tytułu ponieść.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku, stąd też apelacja powoda jest bezzasadna.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację powoda jako bezzasadną oddalono na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461), biorąc pod uwagę,

iż powód uległ w całości w postępowaniu odwoławczym i dlatego powinien zwrócić pozwanej poniesione przez nią w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.

SSO Gabriela Sobczyk SSO Leszek Dąbek SSO Magdalena Balion – Hajduk